

עליון קבוץ סעד

פרשת חוקת

החופש הגדול/ נעמי שמר

כמעט הכל אפשר בחופש הגדול:
 אולי ניסע לכפר בחופש הגדול
 לעזר שם בבציר בחופש הגדול
 וקצת לקצור חציר בחופש הגדול

הכל אני יכול בחופש הגדול:
 לצמוח ולגדול בחופש הגדול,
 ללבוש סנור כחול בחופש הגדול,
 ו-ככה לעמול בחופש הגדול

הכל הכל אני יכול,
 כי זה החופש הגדול

הכל הכל אני יכול,
 כי זה החופש הגדול

אבל הכי נחמד בחופש הגדול
 פשוט להיות לבד בחופש הגדול
 ועל חולות זהב בחופש הגדול
 לשכב לי על הגב בחופש הגדול

הכל הכל אני יכול,
 כי זה החופש הגדול

פרשת חקת

שעור פרשת שבוע: דובי גינזברג

ימי החול		שבת	
4.41	זמן תפילין /טלית	19.30	הדלקת נרות
9.11	סוף זמן ק"ש	19.40 ב'	מנחה א' 14.00
19.50←19.50	שקיעה		
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.40	מנחה וערבית	11.30	קידוש
20.10	צאת הכוכבים	13.30	מנחה א'
20.10	ערבית	17.15	מנחה ב'
		18.00	שיעור
8.00	שחרית נוער	20.28	צאת השבת

אחות תורנית השבת – דורית ריזר

שבת
 שלום

נפלאות מתורתך

בין הכאה לדיבור - על חטאו של משה

רבים תמהים בצדק, על עונשו הקשה של משה, שלא להכנס לארץ ישראל. הקושי הוא כפול ומכופל, כיון שהחטא עצמו איננו ברור, ממילא לא מובן מדוע נענש משה בצורה כה קשה, באופן יחסי לחטא מעורפל? ההסבר הידוע ביותר לחטאו של משה, שמבחינות רבות הוא הקרוב ביותר אל הפשט, הוא הסברו של רש"י, הקובע שהחטא היה שהוא צווה לדבר אל הסלע ולהוציא ממנו מים לעם, והוא לא עשה זאת אלא הכה בסלע. הפסוק המתאר את עונשם אומר:

”וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעַיְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקֶּהֱלֵה הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם”

ואומר על כך רש"י:

שאיילו דברתם אל הסלע והוציא הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דבורו של מקום, קל וחומר אנו.

והנה, רבים מלמדים זכות על משה משני כיוונים: תחילה, באמת מדובר בחטא קטן ביותר ומדוע נענש כה קשה? ועוד, יש לזכור שהייתה כבר פעם אחת בה עמד משה באותה הסיטואציה, ושם הוא צווה דווקא להכות בסלע ולא לדבר. בספר שמות מסופר שכאשר הגיע העם לרפידיים, לא היה מים לעדה לשתות, ובעקבות תלונתם, ה' ציוה את משה להכות בסלע ולהוציא להם מים:

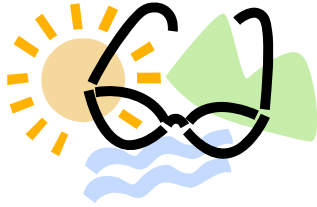
וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲבֹר לִפְנֵי הָעָם וְקַח אֶתֶּךָ מִזֶּקֶנִי יִשְׂרָאֵל וּמִטֶּיֶךָ אֲשֶׁר הִפִּיתָ בּוֹ אֶת הַיָּאֵר קַח בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ. הֲנִי עֹמֵד לִפְנֵיךָ שָׁם עַל הַצּוּר בְּחֶרֶב וְהִפִּיתָ בְּצוּר וְיֵצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וְשָׁתָה הָעָם וַיַּעַשׂ כֵּן מֹשֶׁה לְעַיְנֵי זֶקֶנִי יִשְׂרָאֵל (שמות יז).

אצלנו אמנם משה צווה במפורש לדבר אל הסלע אך יחד עם זה נאמר לו לקחת איתו את המטה כנאמר: 'קח את המטה והקהל את העדה... ודברתם' – ואם כן היה למשה מקום רב לטעות הן בגלל שבפעם הקודמת נאמר לו להכות והן בגלל שעתה הודגש לו שהוא צריך להקהיל את העדה בעזרת המטה! נראה לעניות דעתי, שבפרשה זו במיוחד אנו מתחילים להבין שעם ישראל עומד בפני שינוי גדול ומשמעותי בדרכו. עד עתה, העם היה תלוי באופן מוחלט בהנהגתו הישירה של משה רבנו ובליווי צמוד של השכינה שהילכה בקרבם. צורת ההנהגה של דור המדבר יצרה מציאות בה האנשים היו תלויים לחלוטין בהנהגה הניסית, כאשר כל צרכיהם נתנו להם ללא כל מאמץ מצידם. אבל ברור, שכאשר ייכנסו לארץ המצב יצטרך להשתנות. אי אפשר יהיה, עוד לחיות על הנס.

יתכן, שההבדל בהנהגת עם ישראל בין תקופת המדבר לכניסה לארץ ישראל, אמור היה לבוא לידי ביטוי גם בעניין זה. הציווי שניתן למשה להכות בסלע, היה כאשר העם היה בראשית דרכו, אבל עתה משבגר צריך היה לדבר אליו ולא להכותו. משה מצטווה לקחת את מטהו, אבל לא להכות בו אלא לדבר, על מנת לסמל את השינוי במצבם. מכאן ואילך הם יצטרכו לדאוג לעצמם ולא לסמוך על אחרים, ועליהם הוטל להפנים זאת היטב גם באמצעות עניין זה.

ובאמת לאחר מכן, ניתן לראות בברור בפרשתנו שהעם מתחיל ליטול הרבה יותר אחריות, וזה בא לידי ביטוי למשל בשירת הבאר בה נאמר 'אז ישיר ישראל' – היינו עם ישראל עצמו.

שבת שלום – הרב דוד

לה היה השבוע

ביום רביעי התקיימה אסיפה בנושא הפנסיה ובנושא השינויים. באסיפה, שבה נכח קהל רב, התקיים דיון עקרוני בנושא השינויים, ובזאת הסתיים למעשה שלב הדיונים בעניין השינויים, ומעתה נערכים להצבעה בקרוב. הדים מן האספה תוכלו לקרוא בהמשך העלון.

ביום רביעי חגג המשפחתון את סיום שנת בר-המצווה של אביאל, ובת המצווה של מריסול. היתה מסיבה מרגשת ויפה. יפה היה לראות את בנות השירות משנים עברו שכיבדו בנוכחותן את האירוע. הילדים והמשפחות נשאו דברי תודה לקיבוץ, ובסיום הגישו זרי פרחים בהפתעה לצורית ואבישי ולכל הצוות המסור. מזל-טוב למריסול ואביאל ולכל בית המשפחתון, וחופשה נעימה!

אנו בליבה של תקופת מסיבות הסיום, והערב (חמישי) תתקיים בע"ה מסיבת הסיום של הנוער, בה יעלו הבנות את המחזמר "תהילה". נשמח לדווח בפירוט בעלון הבא.

השבוע התקיימה מסיבת ראש-חודש תמוז לוותיקים. כ-40 איש נאספו ביום רביעי למסיבה בנושא: חופשות הקיץ. על כיבוד קיצי של אבטיחים וענבים, שמענו דבר תורה מפיה של ברוריה ג., שמענו את חוויותיה של מיכל אפלבוים בביקורה בברזיל, ארץ הסלסה, הסמבה והקרנבל. סיפורה של מיכל השתלב עם תמונות שצולמו בעת שהותה בברזיל.

רחל ושי אבירם הביאו איתם את ניחוחה של מרוקו. תמונות משגעות של בנינים יפים, נופים, שווקים מרהיבים והסיפור של המטיילים שלנו, שבכל מקום אליו הם מגיעים הם מלמדים שיר, הרץ ועובר בין הארצות השונות. תצוגה של כלים ממרוקו הוסיפה ליופי ולהנאה מסיפורם של משפחת אבירם. מיכאל המל ושרה ז"ל ביכרו להשאר בישראל ולטייל כל שנה במקום אחר בארץ, מלוויים במדריך שידע את כל צפונות ארצנו. היה מאד מעיין לשמוע מפיו של מיכאל על ארצנו הקטנטונת ופינות החמד שבה שאינן מוכרות למטייל הרגיל. חתם את המסיבה נתנאל לנדאו שסיפר על "שביל ישראל" ועל חלקו באירועים סביב ה"שביל". היה מעניין, יפה ותודה לועדת ותיקים על הארגון.

תזכורת:

לקראת שבת הבאה נוציא בע"ה עלון חגיגי לכבוד יום ההולדת של סעד. להזכירכם, אנו מבקשים בעלון זה להעניק במה ליצירה מקומית: שירים, סיפורים קצרים, ציורים, צילומים, או תיעוד בכתב של עבודה יצירתית (עבודה על סרט/ מחול/ בישול ייחודי/נגינה...). מלבד זה – ברכות, הגיגים, זכרונות ומסקנות הנוגעות לתאריך מיוחד זה יתקבלו בברכה.

תיקון טעות:

בשבוע שעבר נשמטו שלא בכוונה שתי שורות מדיווחו של עופר שלומי. והרי הקטע המתוקן:

"דון קישוט?"

דיווחתי בהרחבה בעבר על מאמצנו לטפל בחצייה בטוחה של הכביש מול הכניסה לסעד. כזכור, נכשלנו מול טחנות הביוקרטיה. לאחרונה קיבל על עצמו בנימין סלנט לנסות לקדם את הנושא מול משרד התחבורה ומול החברה הלאומית לדרכים (שם יפה למע"צ). חברים שהיו עדים לסיכוני הכביש ("כמעט תאונות", וכדומה) מתבקשים לפנות אליו. נאחל בהצלחה לבנימין".

בפתחו של עידן קיבוצי חדש

במשך החודשים האחרונים התבקשתי פעמים רבות על ידי חברים לא מעטים להבהיר, להרגיע, לענות, לשמש סניגור ועוד, כל זאת סביב תוכנית השינויים המתקמת. לא ברור לי מדוע פנו דווקא אליי, אבל מצאתי את עצמי מפרשת את הטקסטים הרבים שנשלחו אלינו חדשות לבקרים, וטוב שנשלחו, כי לא תמיד קל להבין את הכתוב, בעיקר כאשר נלווה לקריאה חשש סמוי ולא מודע, לפעמים, לשינוי ולחידושים הממשמשים ובאים.

ביום רביעי בערב, באספה מדהימה ומרגשת, לא נשמעו החששות הללו בקול רם. בעיקר שמענו את אותם החברים שעברו תהליך של הפנמה, יצאו לדרך נגד, ובסוף התהליך מצאו את עצמם בעד. אמרתי **מרגשת**, כי אין ספק שצריך הרבה אומץ לבוא ולאמר - שינתי את דעתי, כן זה היה מרגש. התחושה שלי אחרי האספה היא שרוב הציבור מבין, שחשוב לנו לא רק כדי לשרוד אלא ממש כדי לצמוח, להצביע בעד ההצעה המוצעת. אבל, כמו שנאמר באספה, לא מספיק לכך רוב, חשוב שיהיה רוב גדול, גם כדי להעביר את השינוי, אבל בעיקר למען ההרגשה שכולנו או לפחות רובנו, ביחד במהלך המשמעותי הזה.

מי הם אלה שעשויים, חלילה, להצביע נגד? הם מתחלקים לשתי קבוצות עיקריות: הקבוצה הראשונה היא קבוצת אנשי החזון, האידיאליסטים, שנראה להם כאילו גונבים מהם את הקיבוץ. הקבוצה השנייה הם אלה שחוששים שהסכום שייכנס לחשבונם לא יספיק לצרכיהם.

לקבוצה הראשונה, ענתה גילי בצורה המשכנעת ביותר. היא אמרה שהשיתוף, שהוא עיקר החזון, לא ייפגע, ואילו השוויון לא יהיה כתמול שלשום. אבל הרי ידוע שהשוויון לא היה משהו שהיטיב עם חלק גדול בתוכנו, היא הביאה לדוגמה את "מידת סדום", אולי דוגמה קיצונית מעט. אני הייתי מביאה לדוגמה את הספר וההצגה "שירת הדשא" של נורית לשם. מכל מקום, חלק מבנינו שעזבו, צמחו והתפתחו בכל מקום, ייתכן ולא היו מגיעים למה שהגיעו אילו נשארו כאן.

לקבוצה השנייה עניתי בעל פה לאלה שפנו אליי, כי כל ההוצאות שישיתו עלינו בעתיד, שלא הוצאנו אותם בעבר, הסכומים האלה נמצאים בתוך התקציב שייכנס לחשבוננו. ההיקש הוא דווקא מכל הפרטות שעברנו, הפרטות הללו הביאו לנו דווקא יותר רווחה. כרגע אנחנו לא מדברים על יותר רווחה אלא על רמת החיים הנוכחית, שאין לי ספק שלא תיפגע.

ובלי קצת היסטוריה אי אפשר, כל תוכנית של שינוי שהוכשלה בעבר, חזרה לשולחן הדיונים אחרי זמן ועברה בגדול, כאשר בתווך הפסדנו או חברים או משאבים. אני לא רוצה להפסיד חברים, כי חלילה אם התוכנית לא תעבור, זה מה שיקרה.

אז אנא חברים, לכו לקלפי בראש מורם, מתוך הרגשה של שליחות ושל עשיית היסטוריה, הצביעו בעד התוכנית שנעשתה בזהירות ובשום שכל ולב ונוכל כולנו לברך על המוגמר.

לכל אלה שהובילו את המהלך, לשלושה שבראש ולכל אלה שנטלו בכך חלק, תודה!

שושנה עברון

דבריו של חייל (שלא כל כך) בודד

יום ראשון, השביעי לאוקטובר 2007. ישבתי במושבי באמצע המטוס. לידי יושבה אישה ישראלית ובתה בת 16 שחזרו לארץ מטיול מאורגן בחוף המערבי של ארצות הברית. האמא התחילה לדבר איתי לפני שיצאנו לדרך, השיחה התנהלה בעברית, והיא שאלה אותי מאיפה אני. לא ידעתי איך לענות. התשובה הראשונה שלי הייתה, "אני מלוס אנג'לס", אבל אחרי שחשבתי עוד כמה שניות הוספתי, "אבל כבר לא. אני עולה לארץ."

איך הגעתי לכאן? מאיפה באתי? למה בכלל לעזוב את כל הטוב, המוכר, החברים והמשפחה?

אני נולדתי וגדלתי בלוס אנג'לס, קליפורניה. הורי העניקו לי קשר חזק ליהדות ולישראל. בזמן שגדלתי בבית מסורתי-דתי והלכתי לבית ספר דתי, השתייכתי לבית כנסת קונסרבטיבי, לתנועת נוער – USY והלכתי למחנה קיץ קונסרבטיבי. החברים שלי מבית הספר היו יותר דתיים, לעומת החברה שלי מתנועת הנוער והמחנה שפחות שמרו מסורת. אז הייתי שותף לשני עולמות.

האהבה והקשר שלי לישראל התחילו מגיל צעיר בבית. אמא שלי הייתה מדברת איתי ועם אחי באנגלית, ואבא שלי היה מדבר רק בעברית. הוא דיבר איתנו, קרא לנו ספרים, ואפילו לימד אותנו לכתוב בעברית. היינו רואים סרטי ילדים בעברית, כמו "רחוב סומסום". מה שבעיניי עושה את זה אפילו יותר מיוחד, הוא שאבא שלי לא ישראלי. הוא נולד בלוס אנג'לס ליהודים שברחו מהשואה באירופה. הוא למד עברית בילדותו, בא לארץ לאולפן קיץ וגם לשנה לימודים, והמשיך ללמוד באוניברסיטה. הוא האמין בציונות: הוא ראה את החשיבות בשפה העברית לעם היהודי, ואת עתידו של העם היהודי בארץ ישראל.

מאז שאני זוכר את עצמי, הרגשתי שמקומי נמצא בארץ ישראל יחד עם אזרחיה. כשהייתי קטן הייתי מסתכל בעיתון על התמונות מהחדשות מישראל, וכשגדלתי הייתי קורא את המאמרים. כל כך אהבתי ללמוד על ישראל – על ההיסטוריה, הגאוגרפיה, וכל הסוגים השונים של האנשים. תמיד מצאתי את עצמי מוקף בישראלים – מורים, שליחים וכו'. הקשר שלי היה הדוק, אבל עד גיל 15 לא ביקרתי אפילו פעם אחת בישראל.

בקיץ בין כיתה י' ל"א, באתי לארץ בפעם הראשונה בתוכנית של המחנה קיץ. זאת הייתה בשבילי הגשמת חלום – הייתי בשיא ההתלהבות לחודש וחצי. כמו ילד קטן בחנות ממתקים, רק רציתי עוד ועוד. כל מקום שביקרנו, כל טיול, כל הדרכה, כל נסיעה באוטובוס וכל צעד שהלכנו, אני ספגתי כל שניה. לאחר הטיול הזה, ידעתי שאני רוצה לעלות לארץ, אבל הייתי חייב לחזור ליותר זמן ולחוות את ה"ישראל האמיתית" כדי לקבל את ההחלטה בדרך הנכונה.

שנתיים עברו מאז הקיץ שהייתי בארץ לראשונה. בארצות הברית, רוב התלמידים ישר אחרי תיכון ממשיכים לאוניברסיטה. בקהילה היהודית מקובל לדחות את האוניברסיטה לשנה, ולבוא לארץ ללמוד בישיבה, במדרשה או להתנדב בקהילות וקיבוצים. כשסיימתי תיכון, חצי מהכיתה שלי המשיכו ישר לאוניברסיטה, והחצי השני באו לארץ בכל מיני מסגרות שונות. אני באתי בתוכנית "נתיב" של USY. לעומת רוב החברה שבאים לתוכנית לקחת שנה חופש, ללמוד על ישראל, לעשות חיים, לחוות משהו שונה מחיי היום-יום או אלף ואחת סיבות שיש, אני באתי במטרה מאוד מסוימת: לרגל את הארץ. אני באתי לראות איך החיים האמיתיים פה, חיי היום-יום, אנשים עם טענות נגד המדינה, שקשה להם פה; לראות

לא רק את היופי שכל חיי ראיתי מבחוץ אלא את הקושי שאפשר לראות רק מבפנים. ידעתי שאני רציתי להיות פה, אבל בשורה תחתונה באתי לראות אם אני מסוגל להיות, ולהישאר פה סופית.

ואז, הגעתי למסקנה שכן, זה בשבילי. אני רוצה גם להיות חלק. עם כל הקשיים וכל התסכולים וכל הדברים המעצבנים (קטנים כגדולים), אני לא אהיה שלם עם עצמי בשום מקום אחר בעולם. ידעתי שיהיה קשה להיות כל כך רחוק מהמשפחה והחברים, שאני לא סתם יכול לקפוץ לבקר בטיסה של כמה שעות לראות אותם, ושיהיה עוד הרבה זמן עד שאני אראה אותם שוב. אבל אני גם יודע בדיוק למה אני הולך. לא רק שאני רוצה להיות פה, אני שייך לפה. ישראל צריכה להיות בשבילי המקום הקבוע, המקום שאני חוזר אליו, הבית, הבסיס. וככה זה קרה. חזרתי לארצות הברית לאחר התוכנית, והתחלתי את תהליך העלייה שלי. האמת היא שזה לא היה כל כך מפתיע. המשפחה שלי וגם החברה שלי ידעו שזה יקרה.

הטיסה שלי הייתה ביום אחרי סוכות. להיפרד מהמשפחה שלי היה קשה. לא ידעתי מתי נראה שוב – גם להם וגם לי לא היו תוכניות לחזור או לבוא לארץ לבקר. היה במיוחד קשה להיפרד מהאח שלי. אחרי הפרידה שלנו, מסרתי לאמא שלי את המפתחות לאוטו ויצאתי לדרך. עברתי את בדיקת הביטחון והמשכתי לשער. הבאתי לדיילת את כרטיס הטיסה, יצאתי החוצה, עליתי על האוטובוס שהביא אותי למטוס ועליתי למטוס. כל הפעולות הפשוטות האלו שאני עושה כל פעם שאני טס לקחו על עצמם משמעות חדשה בטיסה הזאת. עזבתי את ארצות הברית. נפרדתי מהמקום שבו נולדתי וגדלתי, ועליתי לישראל, המקום שאלי אני שייך. זה היה פיצול שבילים. צומת דרכים. מחלף טבעי בכביש המהיר שלו קוראים החיים. זה היה חוויה לא נורמלית, אבל אם אי-פעם הייתי מוכן לצעד הזה, זה היה הזמן.

דוד לנדאו

(חייל בודד המתגורר בסעד ומאומץ אצל משפחת שלומי).

אחרי האסיפה

... ובכל זאת אצביע **בעד**, למרות שאני מודע לאלמנטים הלא ציונים, הנלווים לצד הזה. אני גם יודע שישנן משפחות אצלנו שחיפשו את השינוי... שהיה להם בעיר, רצו שקט וללא הרדיפה היומיומית אחרי הכסף, "תענוג" שהשינוי **שלנו** לוקח מהם. ולא רק, כי החל מהיום הכסף הוא זה שיבנה לנו את החיים לטוב ולרע. ישנם קיבוצים שהכסף הרס להם את החיים החברתיים, בגלל מריבות וקנאות. נקווה שאנחנו נדלג עליהם.

פיפקה פריימן.

חברת הנוער מחדשת פניה

בסיועו של עמוס ברט, זכינו השבוע לתרומה נדיבה מחברת "שגם" (חברת רהיטי ילדים), של מיטות, מדפים ושולחנות, תרומה שמשפרת מאוד את הרגשת הבית, ועל כך אנו מודים לו מאד. כמו כן, בסוף חודש יולי, אנו מתכוונים לצבוע מחדש את כל חדרי הפנימיה, בצבעים שנתרמו ע"י חברת "נירלט". במהלך חודשי הקיץ, הבנות נשארות כאן עד ה-14.7, ובהמשך חודש יולי מתארחת אצלנו קייטנת איל"ן.

אנשים רבים - חברי הקיבוץ, תושבים וגורמים חיצוניים פונים לבקשת אירוח בחברת הנוער בימי חול, ובעיקר בשבתות.

במהלך השנה התלבטנו רבות באישור בקשות מעין אלו: מצד אחד מדובר בבניין שבחלק מהשבתות עומד ריק ובו חדרים עם שירותים ומקלחות, מזגן ומיטות, שבוודאי מסייע באפשרויות האירוח השונות של משפחות ושל שמחות.

מאידך, בכל מהלך השנה מדובר בחדרי הבנות, אשר רואות בהן הרבה יותר מסתם חדרי פנימיה, אלא להרגשתן המקום משמש להן ממש כבית. מבחינתן המחשבה שיגורו בחדריהן ויישנו על מיטתן האישית, אינה פשוטה כלל וכלל. את ההרגשה שזהו ביתן אנו רוצים לשמר וכמובן שאם בכל שבת ישנים זרים במיטתן ולעיתים גם נוגעים בדבריהן, הרגשה זו נפגמת.

בעקבות חידוש פני הפנימיה, אנו רוצים לשמור על המראה המחודש של הבית ככל האפשר. נפגשנו עם מנהל הקהילה וסיכמנו שנשתדל למעט באירוח גופים חיצוניים במהלך השנה. חברים ותושבים יוכלו לארח את אורחיהם בפנימיה. עם זאת ראוי לזכור שהפעלת המקום לאירוח, עולה לחברת הנוער כסף (חשמל- מזגנים, שעות עבודת ניקיון לקראת האירוח, לא פעם בלאי, וכדומה). חברת הנוער מבקשת שעלות הוצאות אלו תשולם על ידי המשפחה המארחת את אורחיה בבנין, לפי מפתח קבוע שיקבע. נא לתאם כל אירוח מוקדם ככל האפשר עם גדי או עם רבקה.

בברכה,

רבקה גרוסמן וגדי סמואל.

השבת יתארח בקיבוצנו ד"ר רונן אחיטוב. ד"ר אחיטוב ייתן שיעור בשעה 18:00 -

"פחדים ותקווה: אלתרמן ורמח"ל"

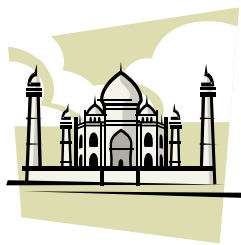
הציבור מוזמן!

ו.ד.ת.

נר זכרון: ח' בתמוז יום השנה לפטירתו של חברנו אברהם גולדפדן (אבא גרט) ז"ל

ט' בתמוז יום השנה לפטירתו של חברנו שמואל גולד ז"ל (תשכ"א)

חוויות מהודו

מה מוביל אשה באמצע שנות חייה להתנתק מחיים מסודרים ולצאת להודו? הרבה סיבות חוברות להן יחדיו: רצון למשהו שעוד לא נעשה, אולי הרצון לחופש אמיתי, אולי הרצון לראות את עצמך עוד צעיר ויכול, אולי הפז"ם שדופק....אולי ניצול ימי החופש המרובים שהצטברו וכן הלאה.

טסתי להודו בהתארגנות פרטית עם שני חברי. הודו גדולה מאד ומחולקת להרבה ארצות. אנחנו בילינו ושוטטנו במדינת הרי ההימליה: שמה בתרגום חופשי "חובקת השלג", ובאמת רכס ההימליה האדיר עם פסגות השלג נמצא לאורכה. כמעט מכל זווית ומקום אתה על הרכס, ורואה לפניך את רכס ההרים הירוק עם עצי האשוח תמירי הקומה ורחבי הנוף, ומאחוריהם ההרים הגבוהים מאד, שמכוסים שלג. זה מראה שאי אפשר לשבוע ממנו- כל יום הוא מפתיע מחדש.

מצאתי עם מאד נחמד, הרבה אנשים - גברים ונשים מאד יפים, צבעוניים במלבושים שלהם, אם זה הסארי-ששייך יותר לדרום או הפנג'בי, שנראה יותר במקומות שאני ביליתי בהם.

ביקרנו בכמה בתי ספר. הילדים צועדים מרחקים גדולים יום יום כדי להגיע לביה"ס, לבושים במדי ביה"ס המיוחדים שלהם. כולם לבושים כאילו שהאנגלים עוד מכתיבים את סגנונם - יפים, מסורקים ונקיים. הבנים עם תספורות מאד מוקפדות והבנות עם צמות שחורות שנקלעות משיער עבה ובריא, כל קבוצת בנות עם סרטים בשיער בצבע המדים. בבתי הספר של הממשלה נראה שאין להם עתיד מזהיר, הם יסיימו מספר כיתות וקשה להגיד שהם למדו משהו. כמובן שיש משפחות שמבחינה כספית מצליחות לשלוח את ילדיהם לבי"ס פרטי, ושם יש יותר סיכויים. הודו, כמו שאמרתי, היא מדינה ענקית ויש בה מהכל.

באיזורים בהם הייתי, נהר הגנגס, הקדוש להודים, הוא בתחילת זרימתו, קרוב לשלגים. שם נמצאים מקורותיו ולפיכך הוא מאד נקי וקר. ההודים מקיימים על גדותיו את טכסי הפוגיות שלהם, אלו התפילות לאלים השונים. הם משיטים סלסילות פרחים מסודרות יפה כמנחה לאלים, וטובלים ומטהרים במימיו.

בהודו כל הגעה ממקום למקום דורשת נסיעה של הרבה מאד שעות, בכבישים לא נוחים, לכן אופי הטיול הוא הגעה ושהייה של כמה ימים או שבועות באותו מקום. מצאתי המון חבר'ה, צעירים יותר ופחות. חלקם בתחילת חייהם, חלקם בשלב מאוחר יותר של החלטות, הרבה נפגעי ההייטק, והרבה מבוגרים שמסתובבים. טיול שכזה בהחלט אפשרי בכל גיל ונוצרים קשרים עם מגוון גילאים ואנשים. בתי חב"ד נמצאים בכל מרכז גדול כזה, שאליו מגיעים הישראלים. הם יודעים ששם יהיו להם פגישות עם המון אנשים שבארץ אין סיכויים להפגש איתם כך, במפגש פתוח ומתוך הקשבה. ובאמת יש להם קהל שומעים מאד נלהב.

שהייתי בכפר שנקרא **מקלודג'ן**- הוא הכפר בו נקלטו פליטי הטיבטים שברחו מהסינים הכובשים, שם הם בנו מקדש לדלאי למה ובו הם מתכנסים לתפילות שלהם. התפילה בנויה ממשפט אחד שהם אומרים 10,000 פעם ביום, וכדי לספור הם מחזיקים בידם מחרוזת ומזיזים את החרוזים. הם נעזרים בה לספור את הפעמים, כך שאתה פוגש אותם כל היום כמעט ממלמלים ומזיזים מחרוזות. במקום לעבד את שדותיהם להם הם קשורים, הם הפכו לסוחרים. הם מאד נחמדים ונראה שגם יותר נקיים ומסודרים מההודים. העם ההודי חי אתם בשלום וקבל אותם יפה, הם מרגישים שם טוב.

יש מקומות שבהם אתה רואה וחש את נחלי האדם, המון אדם שאין לו סוף- מי ברגל, מי בריקשה, מי באופנוע ומי במכונית - הכל זורם במסות אין סופיות.

בקרתי במקדש של הסיקים- הם ההודים שמרגישים אחראים על החוכמה והחוזק במדינה. הם נראים יותר מוסלמים-כנראה שזה מוצאם- בריאים במראה, תמירים וזקופים, והכלל החשוב עבורם הוא לא

להסתפר- כך כל אחד יכול להצטרף לשורותיהם. השיער אסוף בתוך טורבן והזקן מסורק ואסוף גם הוא. הם נושאים כחלק מהתלבושת שלהם חרב בתוך נדן, ומתגוררים במדינה בהודו שנקראת פנג'ב. המקדש מקסים ביופיו ובגודלו. כיון שהם מאמינים בשוויון בין בני האדם- בניגוד למה שקורה בהודו שכל אחד שייך לקסטה מסוימת ואין מוצא מהגורל הזה- הם מאכילים במקדש הזה כל יום, ובחנים, את עשרות אלפי המבקרים שרוב רובם הודים. זה מפעל מדהים, והכל כדי שכולם ירגישו טוב וירגישו שווים. אם רוצים להישאר לישון כולם מוזמנים "להישפך" על המשטחים האדירים במקדש ולהעביר את הלילה, לא יאומן כמה שהם ישנים טוב כך. עוד הרבה סיפורים באמתחתי אך כדי שלא אעייף אתכם אעצור כאן. בסופו של דבר אני ממליצה לצאת להרפתקה כזו, ולנפץ כמה מיתוסים שנוצרו. עם כף חשמלית, בננות, מנגו, אורז, צ'פטי, לסלי ומוסלי הכל קל ואפשרי.

חנהליה אלברט.

גלידה קלה להכנה

עתה, עם בוא חופשת הקיץ וביקורי הילדים והנכדים, אני מכינה גלידה שנכדיי אוהבים מאד - ולא רק הם, גם הגדולים...

החומרים:

- 4 ביצים
- 2 קוביות שוקולד בישול (50 גר' כל אחת)
- 1/2 כוס (קטנה) סוכר
- קופסא אחת של קצפת צמחית (250 גר')

אופן ההכנה:

- ממיסים את השוקולד, ומוסיפים את החלמונים בערבוב מהיר
- מקציפים את ארבעת החלבונים + 1/2 כוס סוכר
- מקציפים את ה"ריץ'" (קצפת צמחית)
- מערבבים הכל יחד בתנועת קיפול.

אני מעבירה הכל לתוך קנקן, מוזגת את הגלידה לגביעי פלסטיק בגודל קופסאות החזרת, סוגרת במכסים – ולמקפיא. הקופסאות לשימוש חוזר, והנכדים יודעים לשים אותן בכיור.

בהצלחה!

יהודית מוסנזון.

אנו מפעילים את הבריכה מזה כחודש להנאת הרוחצים והרוחצות. ניתן לומר ששעות הרחצה לשחיינים בבוקר (כשעתיים) זוכות לפופולאריות רבה, ולכן נמשיך במתכונת זו גם בחודשים יולי-אוגוסט. הבריכה פועלת ללא תקלות. דותן ציימבליסטה נכנס לתפקיד מפעיל הבריכה במקום אוריאל אבן-צור. נאחל לו הצלחה בתפקידו החדש. לנועם הצטרפה מצילה-מחליפה בשם אתי, בת צאלים ותושבת כפר-עזה.

בבריכה הוצבה מיגונית ליד בריכת הפעוטות ע"י פיקוד העורף, ובעזרת מוישלה גינזברג הבלתי נלאה. קיימת תוכנית לצבוע מיגונית זו ולצייר עליה בעזרת חברת הילדים.

בשעות הערב מתקיימים בבריכה אירועים רבים לציון סיום שנת הלימודים בבתים השונים. בשעות הלילה אנו תופסים עדיין "מתפלחים" למיניהם (לא הרבה). המתפלחים באים על עונשם, ואנו מקווים כי התופעה הזו תעלם מנופנו הקיבוצי.

תוכניות לעתיד: ב – 21-22.7.09 בשעות הבוקר נארח בבריכה את קייטנת איל"ן. בכוונת ו. תרבות לארגן אירוע למשפחות בבריכה ביום חמישי הבא. פרטים בהמשך.

בברכת חופש גדול שמח ובטיחותי, בני אחיטוב.

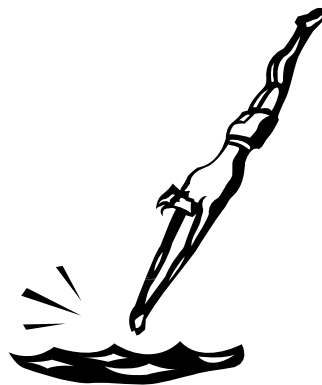
שעות פתיחת הבריכה יולי-אוגוסט 2009

ימים א', ג', ה' :

שחיינים : 08:30 – 06:30
משפחות : 12:00 – 10:00
נשים : 15:30 – 14:00
משפחות : 17:30 – 15:30
גברים : 18:15 – 17:30
שחיינים : 19:00 – 18:15
משפחות : 20:00 – 19:00

יום ב' :

שחיינים : 08:00 – 06:30
משפחות : 12:00 – 10:00
נשים : 15:00 – 14:00
משפחות : 18:00 – 15:00
גברים : 19:00 – 18:00

יום ד' :

שחיינים : 08:30 – 06:30
משפחות : 12:00 – 10:00
גברים : 15:00 – 14:00
משפחות : 17:30 – 15:00
נשים : 18:15 – 17:30
גברים : 19:00 – 18:15
משפחות : 20:00 – 19:00

יום ו' :

שחיינים : 08:30 – 06:30
משפחות : 12:00 – 10:00
נשים : 14:30 – 13:30
גברים : 15:30 – 14:30
משפחות : 18:00 – 15:30

עדכונים מחדר כושר

חדר כושר סעד נכנס לפעילות לפני כמעט שנה. חדר הכושר משרת מגוון רחב של אוכלוסיות בסעד: ילדים, משפחתון, חברת נוער, סטודנטים, תושבי וחברי סעד בכל הגילאים.

ישנה עליה מתמדת בכמות המצטרפים והמתמידים ואין ספק שחדר הכושר תורם להרגשה של המתאמנים ולבריאותם. מחקרים מראים שאימון גופני תורם בהורדת כולסטרול ולחץ הדם ובכלל טוב לבריאות ולתחושה כללית טובה.

אנחנו מתכננים פתיחת חדר הכושר גם למנויים מחוץ לקיבוץ (יש כאלה שכבר מחכים), תהליך זה דורש אישורים והתאמות שאת רובם ביצענו וממתנינים לאישור של פיקוד העורף בנושא מקלט. אנו תקווה שבחודשים הקרובים תהליך זה יסתיים.

כאשר בחדר הכושר יהיו מנויים חיצוניים, יגדלו ההכנסות וזה יאפשר השקעה, חידוש והוספה של מכשירים חדשים ואף לכדי עסק רווחי. אנו תקווה שהכנסות מבחוץ יאפשרו גם להוריד את עלות המנוי לחברי הקהילה.

עם תחילת הפעלת חדר הכושר התמחור היה ב"מחיר הפסד" כדי לאפשר תקופת הרצה, וכרגע המקום צובר גרעון חודשי קבוע. אין ברירה ויש לעשות מאמץ להקטינו, עד אשר תתאפשר הכנסת מנויי חוץ. על כן אנו נוקטים בשני צעדים:

א. עדכון המחירים כך שיקטינו את גרעון התפעול השוטף.

ב. ביטול שעות פתיחה בימים שני ורביעי - בגלל מיעוט חברים המתאמנים בימים הנ"ל, והעדרם של בנות הנוער בחודשי הקיץ.

השעות של ראשון, שלישי וחמישי נשארו ללא שינוי.

המחירים החדשים:

מחיר לאימון חד-פעמי - 12.5 ₪

מנוי - כניסה חופשית: 110 ₪ לחודש (לזוג 210₪)

מחירים אלה עדיין נמוכים משמעותית מחדרי הכושר בסביבה, ויכנסו לתוקף מה- 1 ביולי

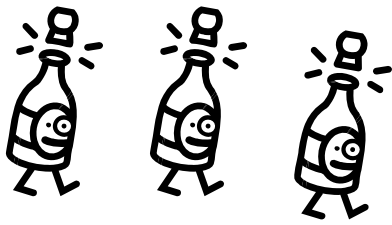
מחכים לכם בברכת בריאות אושר וכושר,

יונתן וידס בשם צוות חדר הכושר.

לשייטת ופנינה ברחי
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
לנישואי תומר וסלר עב"ל אלה
בנם של צופית ואבשלום וסלר

לבת-המצווה רעות זיו
להורים משה וריקי זיו
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב!

מיחזור בקבוקים

בשעה טובה ומוצלחת, לאחר מאבקים קשים בהרי הבקבוקים שהתאספו והתגוללו באזור הרמפה התחתונה בבלאגן אינסופי, הושב הסדר על כנו, בעזרת עבודתם המאומצת של חברת הילדים בניצוחן של שירית לנדאו ושלומית שלומי וכן בתמיכתה של קבוצת שיפוץ קבוץ בראשותה של רונית ברט. על מנת שנוכל לשמור על הפינה באותו סדר מופתי השורר בה כעת הציבור מתבקש לפעול על פי הכללים הבאים:

1. לפינה זו יש להביא בקבוקי זכוכית / פחיות שתיה/ בקבוקי שתיה מפלסטיק קטנים בלבד. אין להביא צנצנות זכוכית.
2. יש להכניס את הבקבוקים לתוך!!! כלוב הרשת בלבד. (ניתן להכנס אליו גם כאשר הוא נעול, מפינתו הימנית). אין להשאיר "מתנות" מחוץ לכלוב.
3. בקבוקי פלסטיק בעלי תכולה של 1.5 לי' ומעלה וכן מיכלי פלסטיק שונים, יש להשליך לכלוב הבקבוקים למחזור הנמצא ליד תחנת הדלק.

אנא המשיכו למחזור למרות הבירוקרטיה, וכל זאת - לקבלת עולם ירוק יותר, וקצת כסף לפעילות לחסד אמיתי.

ו. תרבות

נשים יקרות:

הפגישה הבאה עם הגר לייכט תתקיים **ביום שני, כח' בתמוז, 20.7**, ולא כפי שפורסם בעבר. אחינעם גולן.

חברות יקרות,

השבת, פר' "חוקת" ה' בתמוז תשס"ט, 27.6.09

תתקיים תפילת נשים במועדונית

בשעה 09:15!

נתחיל בשיר הכבוד, נעבור להוצאת ספר תורה, קריאה בתורה, הפטרה ומוסף!

מזגן לקירור הגוף וקריאה שמחממת את הלב – מובטחים!

חברות ותיקות בקבוצת התפילה שלנו, חברות חדשות ואורחות – כולכן מוזמנות!

סניפורמציה

בשעה טובה ומוצלחת הגענו לסוף שנה - התיכון והחטיבה סיימו (נותרו עוד כמה בגרויות-אבל תודו שמרגישים את החופש!!), וליסודי נשאר עוד כשבוע וקצת..

אז כאן זה המקום לברככם על סיום עוד שנת לימודים בחייכם שאני מקווה שהיתה מהנה פוריה ומוצלחת!

נקודה למחשבה - מהו חופש בשבילך? ומה זה אומר עבד ה' לבד חופשי? איך ניתן להיות עבד אך גם חופשי? אתם מוזמנים לשים את תשובותיכם בסניף במהלך השבוע בתיבה שתיוחד לזה...

אז מה היה לנו השנה?

הישרדות1, הישרדות2, האח הגדול1, האח הגדול2, V.I.P, המרוץ למיליון, כוכב נולד, מלחמת העולמות(נולד לרקוד)... וואו, כמה שטויות! מה באמת היה לנו השנה?

אלול - פגשתי אתכם לראשונה! עשינו שבת פתיחה עם פעולה סניפית וסעודה שלישית חב"ב- יצאנו לערב התעוררות לירושלים, היה מעורר.

תשרי - היה פיזמונסניף + טיול פרידה מצוותשס"ח.

חשוון - חודש ארגון! +כניסתם של צוותשס"ט התותחים.

כסלו - היו סמינריוני קיץ למדריכים החדשים ולשבט "הגבורה" החדש.

טבת - פרץ "מבצע עופרת יצוקה" - אמנם היה קצת מפחיד, ואז יצא עיתון "קולהסניף", שכך יכולנו לספר לכם כל שבוע כמה אנחנו אוהבים אתכם!

שבט - נטיעות. עכשיו כולם יודעים שכאן הולכים השולטים-סניף סעד הפטישים!

אדר - בשושן פורים יצאנו להתנדבות בביה"ח קפלן, שם קיבלו אותנו בשמחה ואנחנו הקפצנו את האוירה.

לאחר מכן נסענו לקניון רחובות לשחק את המשחק "חפש ת'מדריך"-וב"ה כולם נמצאו.

ניסן - מסע פסח. אמנם חטפנו כמה בומבות מסניף לוד האהובים אך התחברנו לשאר עם ישראל הנמצאים בתנועה ונהיינו משפחה אחת גדולה.

אייר - היו הרבה ימים מיוחדים, ביניהם נקודת השיא היתה בהחלט ל"ג בעומר, שם היללנו את רבי שמעון בר יוחאי - "רבי שמעון שבי שמעון, רבי שמעון בר יוחאי-או או או"שיר איתי!"

סיוון - שבועות - שיחקנו "אחד נגד הסניף" וברוך ה' כולם ניצחו ונהנו בסוף מלימוד תורה לשמה.

תמוז - ר"ח תמוז היה השבוע, ואני מאחלת לכולם חודש טוב וחופש עמוס..

אז מה צפוי לנו בחופש הקרוב?

-יום פתיחת קיץ הקרב ובא -בלונה פארק

-פרויקט תורה ועבודה

-שבתנועה-יומולדת שמייח! סוף סוף הגענו לגבורות

-היציאה שלי מהתפקיד..):

מחנות: נבטים וניצנים, מעלות, מעפילים ומחנה הרא"ה.

זאת השתדלותנו, ואם ירצה ה' כל תוכניותינו יתגשמו על הצד הטוב ביותר ויהיה לנו חופש שיחזיר לנו את כל הכוחות הדרושים להמשך הלימודים בשנה הבאה!

ה' עמכן בשמחה תמיד, בברכת חברים לתורה ועבודה, נעמי וצוותשס"ט.

פרק

בדיון האחרון שנערך בהנהלת המשק הוחלט – ענף הפרדס מתאחד עם ענף המטע. בזאת בא לסופו, בשעה טובה ומוצלחת, תהליך ארוך שהובלנו לאורך השנתיים האחרונות, וצוות המטע לוקח תחת אחריותו הכוללת גם את ענף הפרדס. יוסליה יצטרף לצוות המטע וכן יהודה ימשיך ויתרום את חלקו בפרדס. יעקרו הזנים שאינם אטרקטיביים, שיווקית וכלכלית – חלקות האשכולית הלבנה והאדומה, ה"מיכל" וחלק מן הלימון, ויינטעו זנים חדשים ומתאימים יותר לדרישות השוק המשתנות, זנים אשר עונים לצורכי לקוחות הייצוא, זנים שהיבול והפדיון הכספי שלהם מצביעים על אפשרות של אופק כלכלי ורווחיות, וכן אפשרי יהיה להפנות את שיווק הפרי גם לשוק המקומי. בתוך שנתיים ירד שטח הפרדס מ- 350 דונם ויעמוד על 150 ד'.

בתוכנית לביצוע יהיו לנו 800 דונם מטע בהרכב של 550 דונם אבוקדו (כעת נטוע 450), 100 דונם שקד (כעת נטוע 150) ו- 150 דונם הדסים.

אנצל את ההזדמנות והבמה להודות ליואל עברון על שנשא בעול ניהול הפרדס. יואל עבר לעבוד במכון הגזר במטרה להצטרף להרחיב את צוות החברים העומסים את ההתפתחות של ענף הגזר. כמו כן ימשיך יואל בחלקיות משרה לתפעל את המט"ש.

אמש נפל דבר בסעד. האומנם ???

באסיפת החברים נערך דיון עקרוני ומסכם על תוכנית השינוי שעוצבה והותאמה לביתנו – סעד. אני מאמין כי עוד רבות נדבר ונספר על ערב מכונן זה, ערב שהוא פרק נוסף אך חשוב מאוד בתהליך ארוך מאוד של התלבטויות, דיונים, ויכוחים, סערות וחשבון נפש. יש חברים שמתרפקים על העבר, על הבית הישן החם והטוב;

" זכרנו, את-הדגה, אשר-נאכל במצרים, חנם; את הקשאים, ואת האבטחים, ואת-החציר ואת-הבצלים, ואת-השומים. ועתה נפשנו יבשה, אין כל--בלתי, אל-המן עינינו." (במדבר, פרק יא')

יש חברים שיודעים לציין כי מה שהיה היה אך כבר לא ישוב;

"כי מה-שהיה, כבר נקרא שמו, ונדע....." (קוהלת, פרק ו').

והייתה לי תחושה, כי חברים רבים מאד חושבים שאנו חייבים לנסות ולצעוד בדרך חדשה, שונה, אחרת. דרך שקיים בה סיכוי ויש בה תקווה כי אפשר ויבואו עלינו ימים טובים יותר;

" ויבאנו, אל-המקום הזה; ויתן לנו את-הארץ הזאת, ארץ זבת חלב ודבש." (דברים פרק כו')

נדמה היה כי על אף החששות, הביעו רוב רובם של הדוברים תמיכה בתוכנית השינוי, ועמדו על כך כי יהיה המשך לתהליך וכי הוא יעמוד להכרעה בקלפי.

אומר ברוב ענווה וצניעות, אני חש כי נפלה בחלקי הזכות והכבוד להיות שותף לתהליך שעברנו עד כה ולחוות איתכם ערב שכזה.

בת *fe* לופ
חלופ